

De Roode Vaan

Onafhankelijk Orgaan voor Kommunistische Politiek

Redactieadres: B. LUTERAAN
Oostenburgermiddenstraat 59, A'dam

le Jaargang No. 2
September 1919

Dit blad verschijnt eens per maand
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f. 0,50
per half jaar. Advertentiën 10,15 per regel.
Administratie: Lijnbaansgracht 297, A'dam

De Hongaarsche Radenrepubliek en de Internationale reactie.

De val van de Radenregering in Hongarije is voor het strijdende proletariaat wel een van de belangrijkste gebeurtenissen op internationaal gebied welke den laatsten tijd hebben plaats gevonden. Zij is vooral daarom zoo belangrijk, omdat zich in haar afspiegeld de rol, die de tegenwoordige leiders van het wereldkapitaal, de Entente machten, in het huidige tijdperk vervullen.

Voor hen, die de gebeurtenissen van den laatsten tijd in Hongarije gevolgd hebben, is het duidelijk dat de val van de Radenrepubliek niet in de eerste plaats te wijten is aan de binnenlandsche verhoudingen; maar dat de oorzaken van dien val voornamelijk gezocht moeten worden in de internationale machtsverhoudingen.

Een van de factoren, die de val van de Hongaarsche Radenrepubliek veroorzaakte, is de uithongeringpolitiek welke door de geallieerde mogendheden wordt toegepast.

In ons artikel over den vrede wezen wij reeds op het feit dat de Entente-machten in hun kwaliteit van wereldbeheerschers de blokkade-politiek tot een „rechtmatig middel“ verklaard hebben, en haar dus als systeem hebben ingevoerd.

In den val van den Raden republiek demostreert zich de geweldige kracht van dit wapen in de handen van de reactionaire machthebbers.

De Entente maakt thans van het gedurende den oorlog met zooveel succes door haar aangewend middel, de uithongering, gebruik om de proletarisch revolutie in haar doo-denden greep te verstikken.

Reeds tijdens den oorlog hebben wij op dit

reactionaire karakter van de blokkade-politiek gewezen.

De uithongeringsoorlog werd dan ook door de geallieerden in zijn volle scherpte tegen de Hongaarsche Radenrepubliek aangewend.

Het Hongaarsche proletariaat moest door middel van de hongerweepeer weer teruggebracht worden tot de oude ellende en slavernij. Voor zoover binnenlandsche beroeringen er toe hebben bijgedragen, dat de Radenregering ten val werd gebracht, kunnen wij dit ook voor een zeer groot deel toeschrijven aan den uithongeringsoorlog.

Het is opmerkelijk dat de „Tribune“ die steeds zoo scherp mogelijk den Duitschen duikbootoorlog heeft aangevallen, nooit tegen de voor de proletarische revolutie zoo gevaarlijke blokkade is opgetreden.

Het gebrek aan levensmiddelen grondstoffen enz. maakte het de Radenregering onmogelijk de vele diepgaande hervormingen door te voeren op een wijze dat zij werkelijk tot een zegen voor het arbeidende volk werden.

Het Hongaarsche proletariaat, dat gedurende den oorlog zooveel fysieke en morele ellende geleden heeft, verwachtte van de nieuwe regering, die immers een door het proletariaat zelf benoemde regering was, wezenlijke leniging van zijne ellende, maar ondanks alle schitterende hervormingen, die door de Radenregering zijn doorgevoerd, kon zij het arbeidende volk niet geven, waaraan het in de eerste plaats behoefte had; goed voedsel en goede kleeding.

De honger maakte de massa's radeloos, het werkelijke inzicht in de oorzaken van den levensmiddelen nood ontbrak grotendeels; daarom ging het proletariaat het oor leenen aan de demagogische praatjes en beloften van de Entente-agenten.

Het vertrouwen in de klassemacht van het proletariaat verdween, hierdoor werd de positie van de Radenregering zeer geschokt.

Evenals gedurende den oorlog de uithongering het machtigste wapen in den strijd

tegen den tegenstander is geweest, is zij het ook in strijd tegen de proletarische revolutie. Het militair geweld, de interventie, welke de directe oorzaak van den val van de Radenregering is geweest, werd dan ook door de blokkade versterkt.

Naast den uithongeringsoorlog hebben de geallieerden regeeringen tal van andere middelen toegepast om de Radenregering neer te slaan.

Diplomaten en officieren van de Entente zoowel als de Hongaarsche reactionairen trachten met alle middelen een reactionair leger op de been te brengen.

Voor al in Boekarest, de Roemeensche hoofdstad, werd door de Ententeknechten in dien geest gewerkt; het gelukte dan ook het Roemeensche leger, dat vooraf van revolteerende elementen „gezuiverd“ schijnt te zijn, tegen Hongarije in het veld te voeren.

De groote Ententemachten gebruikte dus Roemenie om de Radenregering neer te slaan.

Roemenie zelf echter had eigen bedoelingen met den aanval tegen Hongarije, bedoelde voor een deel blijken in te gaan tegen de belangen van de Entente.

De reden, waarom Roemenie den strijd aanhield, was voornamelijk het verlangen om het eigen gebied ten koste van Hongarije uit te breiden, dus tot een grooter Roemeensche rijk te komen.

Wanneer wij het optreden van Roemenie bespreken moeten wij vooral wijzen op een zeer belangrijke zaak, die buitengewoon nadeelige gevolgen voor de Radenregering gehad heeft en indirect een van de belangrijkste oorzaken van haar val geworden is, n. l. de bezetting van zeer vruchtbare gebieden, door de tegen Hongarije optrekkende troepen; ook hier was het weer Roemenie dat de belangrijkste gebieden bezet hield.

Deze bezetting belette de Radenregering de groote voorraden graan, enz. die deze gebieden opleverden, in haar bezit te krij-

door de revolutionaire sociaal democratie in Polen. Dezen kwamen niet op voor een Pool-schen staat. Zij stredden met de Russische arbeiders voor de revolutie, in het Russische staatsverband. De leidster van deze partij was niemand minder dan onze vermaarde Rosa Luxemburg, Radek een leider uit de latere jaren van de arbeiders in Warschau nam evenmin het thans verouderde standpunt van Marx in.

Slechts de P. P. S. een nationalistisch socialistische partij neemt dit standpunt in. Thans staan deze leden met een „generaal“ als Pilsodskie, volkomen aan den kant van het nieuwe Polen, in het leven geroepen door de geassocieerden.

De sociaal patriotten regeeren mee met de Poolse landjonkers, met de Poolse bourgeoisie en strijden tegen de Russische revolutie, tegen de Oekraïne, tegen Duitschland, het zijn knechten der Entente, verraders en contra-revolutionairen.

Wat de Poolse bourgeoisie aangaat die in Rusisch Polen een enorme industrie heeft in het leven geroepen, deze bourgeoisie vond voornamelijk zijn afzetgebied in Rusland.

Zij stredden wat het gros van deze bourgeois betreft, nimmer voor een zelfstandig Polen. Niets brandmerkt deze serviele bende zoover als het feit, dat zij in 1905 gedurende de revolutie in staat waren geweest zich tegen den Czaar en zijn beulen gewapenderhand te verzetten tegen de Russificatie van congress-Polen met alles wat daartoe behoort, onderdrukking van den godsdienst, van de Poolse taal etc.

Geen hand hebben zij uitgestoken. De Poolse bourgeoisie was knecht van den Czaar aanbinder van den knoet, steunpilaar van de zwarte honderd.

Boven het nationale, boven de taal van het land, boven het Poolse onderwijs, boven den godsdienst, boven het nationale en het bijzondere van het Poolse leven, stond de brandkast, het Russische goud. De Poolse bourgeoisie met de heerschers van Rusland trokken één lijn tegen de revolutionaire proletariërs van Rusland en Polen.

Dezelfde houding namen zij aan gedurende den wereldoorlog, die thans een pauze houdt in den vorm van den vrede van Versailles. Eerst verwachte de Poolse bourgeoisie zijn bevrijding van de overwinning der Centrale mogendheden, en zochten bescherming en steun bij de voorwaarts rukkende legers van Duitschland en Oostenrijk, die in den opmarsch tegen Rusland, Polen hadden veroverd.

Polen was door het Rusland van den Czaar, met het geld van Frankrijk en Engeland, gemaakt tot een vesting tegen Duitschland en diende als uitgangspunt van den Russischen inval in Duitschland.

Nadat de Poolse bourgeois eerst knechten van den Czaar waren geweest, werden zij onder de Deutsche en Oostenrijksche bezetting van Polen, lakeien van het Deutsche imperialisme.

Toen door de inwendige beroeringen in Duitschland en door de hongerblokkade der Entente en het ingrijpen van de Amerikaansche geldwolven en trustmagnaten, het militaire front der Duitschers in het Westen ineenstortte, veranderde de Polen, de bourgeois, de adel, die altijd, ook in verleden, hun eigen volk hebben verraden, uitgeleverd en verkocht, weer, en werden de beulen en hoera-patriotten van Lloyd George, van Wilson en van den smeris van het Fransche finantie kapitaal, Clemenceau.

Aldus is Polen bevrijd, zoo is Polen einde-lijk door zijn heerschende klassen wederom een werktuig van vreemde machten, van de Parijsche, van de Londensche Beurs, van Wall-street. Leve de zelfstandigheid van Polen, waar de Entente financiers de baas zijn.

Leve de vrijheid van Polen, waar de Joden worden geslacht, ofschoon de Entente in Palestina een staat voor de Joden heeft laten ontstaan om hen te bevrijden, terwijl in het Polen

der Entente de Jodenmoord meer in gebruik is, dan ze in Rusland was onder den Czaar. Ja, zoo is de Poolse heerschende klasse, de volkerenbevrijders, in Polen vermoordt men de Joden en in Palestina bevrijdt men ze.

De linkerhand der Entente in Palestina mag niet weten wat de rechterhand in Polen doet. De veldheer Foch heeft bepaald in de wapen-stilstandsvoorwaarden, dat Poolse troepen door Duitschland moesten worden vervoerd. Deze troepen, onder bevel van von Haller, die in soldij staan der Entente, dit waren de troepen die zouden vechten en inderdaad vechten tegen de Russische Radenrepubliek.

Dit waren de soldaten der contra-revolutie. Het zelfstandige Polen, het bevrijde, het herstelde Polen, wat dient om Duitschland in toom te houden, om Duitschland te verzwak-ken, dat de troepen heeft die eens tegen de Deutsche Radenrepubliek zullen oprukken, zooals ze thans marcheeren tegen de Bolschewiki. Troepen die onder Fransch militair commando staan, dit Polen is een nest der contra-revo-lutie, een centrum van de wereldsamenzwering tegen de sociale revolutie, en bufferstaat, die de eenheid van het Russische en Deutsche proleta-riaat met het meest geraffineerde geweld moet verhinderen, op bevel, op aanstoken, met het geld der geallieerde wereldplunderaars, de doodsvijanden der wereldrevolutie. Het is de eerste taak der Poolse communisten dit Polen omver te werpen. De troepen van Generaal von Haller vervullen dezelfde rol in Polen als de vrijwilligers van Noske in Duitschland. Dit heeft het „revolutionaire“ blad, De Tribune, nog niet gezegd. Het is bekend dat de redactie van dit blad, alleen liet op Duitschland. Wij spreken niet van de medewerkers voor zoover die zich leenen om te schrijven in De Tribune. Deze medewerkers zijn onverantwoordelijk. De redacteuren zijn verantwoordelijk.

Hoe komt deze „constatering van feiten“ omtrent Polen juist terecht in een artikel van zulk een onderwerp als de geallieerde vrede? Toeval? Van Ravesteijn weet zeker iets van de regeling van Polen zooals die is getroffen door de geallieerden.

Dus wou hij maar zeer voorzichtig zeggen, (alias „feiten constateeren“) de regeling van Polen door de geallieerden, is in overeenstemming met het streven van alle democraten.

Dus thans onder deze historische omstandigheden doen de geallieerden een goed, democratisch werk.

Wijnkoop en van Ravesteijn staan dus als gezworen kameraden omtrent Polen op hetzelfde standpunt.

Wij herhalen niet, maar op grond van hetgeen in het kort door ons is aangehouden in het eerste deel van dit artikel, brandmerken wij het standpunt van deze twee leiders inzake Polen als contra-revolutionair.

*) Wijnkoop zegt in zijn brochure, waarin de rede die wij hebben aangehaald, niet zoo zuinig is verbeterd, over Polen: „Dan het optreden tegen Polen. Marx die toch waar-achtig ook iets wist van de Poolse kwestie heeft het altijd gezegd: Geen vrij Duitschland zonder een vrij Polen. En bij Polen rekende hij ook Posen.“

Zoo komt de imperialistische geest thans tot uiting. Ook de Polen worden door dezen imperialistischen geest bedreigd.“

Deze correctie der rede is volstrekt niet beter, dan hetgeen wij hebben aangehaald uit de speech. Ook niet door wat Wijnkoop er nu nog heeft ingelascht over de Koloniën, in volgende zinsneden; dit heeft niets te doen met Polen. Een vrij Polen is onder het impe-rialisme niet mogelijk.

Werft lezers op dit blad.

gen en aan te wenden in het belang van het Hongaarsche arbeidende volk.

Daardoor werd de positie van de Radenregering zeer verzwakt: zonder de bezetting van deze gebieden was het haar waarschijnlijk mogelijk geweest de enorme moeilijkheden, die het gevolg waren van de blokkade, het hoofd te bieden, alles moest er op worden gezet om den vijand uit deze belangrijke gebieden te verdrijven, het Hongaarsche roode leger bleek evenwel, al scheen het aanvankelijk anders, niet voor een zoo groote taak rekend te zijn, het was immers op den duur niet sterk genoeg om een zoo internsieven strijd te voeren en startte inern.

Wij zien aan de rol die Roemenië in den strijd tegen de Hongaarsche Radenregering vervuld heeft, voor welke contra-revolutionaire doeleinden, deze door de Entente gesteunde, zoogenaamd zelfstandige staten gebruikt worden, namelijk om op te treden als de brokers van de proletarische revolutie.

De Entente heeft Roemenië nu tegen de Hongaarsche revolutie losgelaten, nu wil Roemenië natuurlijk het door haar veroverde niet zoo maar weer afstaan, het heeft verlangens, die de Entente onmogelijk kan inwilligen.

De Entente heeft Roemenië dan ook gedreigd maatregelen tegen haar te nemen wanneer Roemenië haar eischen niet matigt.

Het is dan ook een eigenaardige verlosser die Roemeensche overweldiger, niet alleen dat de Roemeensche officieren een waar schrikbewint uitoefenen de eerste reactie heerscht thans in Hongarije: halen de Roemenië nog zooveel mogelijk levensmiddelen, vee en andere goederen van waarde uit het toch al zoo herooideland.

Het is de „verlossing” die de strikroover op zijn slachtoffer toepast.

Als de Entente tegen het optreden van Roemenië protesteert doet zij dat natuurlijk niet uit verontwaardiging tegen de Roemeensche rooverijen, maar omdat de Entente de macht in handen wil houden.

De Entente wil haar heerschappij volledig handhaven. Daarom wil zij de komende Hongaarsche regering „controleeren” daarom wil zij alleen een regering die volkomen onder haar invloed staat „erkennen”.

Het Hongaarsche volk mag dus niet meer zelf bepalen welke regering het wil, de Entente zal voor haar een regering aanwijzen.

Zoo vatten de huichelaars van den „volkerenbond” het „zelfbeschikkingsrecht der volkeren” op, met welke leuze zij gedurende den oorlog zoo geschermd hebben.

De ergste onderdrukking van het proleta-

riaat, het onderdrukken van de arbeiderspers, wordt thans in Hongarijn doorgevoerd.

Dat noemen de demagogen „democratie”. Alles wat de Radenregering voor het proletariaat gedaan heeft wordt weer op geheven, zoo wordt het Hongaarsche volk „gelukkig” gemaakt.

De dictatuur van de bezittende klassen heerscht weer even onverbiddelijk en streng als vroeger en welke twisten ook tusschen de verschillende klikken op het oogenblik heerschen, het groote doel, dat de reactie zich gesteld heeft, is voorlooptig bereikt: de proletarische dictatuur in Hongarije is neergeslagen.

De groote betekenis van den val van de Radenrepubliek ligt o.a. in het feit, dat wij in hem hebben te zien een van de sterkste uitingen van de opkomende reactionaire beweging tegen de proletarische revolutie, van welke beweging de Entente de leiding heeft geworden. Zoowel de verleugening van de massa's door een karakterlooze pers als het moreel en financieel steunen van alle reactionairen, die werken om de Radenregering ten val te brengen zijn methoden, die in dien strijd werden tergepast. Zoo werden in Hongarije de reactionaire vrienden van de Habsburgers door de huichelaars van den „volkerenbond” met alle middelen gesteund.

Dat de „democratische” Ententemachten werkelijk streven naar het herstel van de ergste reactie blijkt ook uit het feit dat zij in Rusland leverer het Czarisme willen herstellen dan de Bolsjewistische regering erkennen.

Onlangs is dit door een van de mindere Goden onder de Entente politici, de boerenleider Smuts, gezegd.

De politiek van de Entente, zeide hij, „schijnt onvermijdelijk op het Czarisme uit te loopen.” De Entente gebruikt dus alle middelen om het kapitalisme te herstellen.

Een van die middelen is ook de sociaal-democratie. Niet alleen, omdat de Entente gebruik gemaakt heeft van de tegenstellingen in de Hongaarsche arbeidersbeweging en de sociaal-democraten tegen Bela Kun uitspeelde maar vooral ook omdat zij de sociaal-democratische leiders als Garamij wil gebruiken om de „orde”, d.i. het kapitalisme in Hongarije weer te herstellen.

Wij hebben den val van de Hongaarsche Radenrepubliek te zien als het begin van een machtige beweging, die het wereldkapitaal geleid door de Entente, gaat ondernemen tegen den proletarische revolutie. Na de Hongaarsche Radenrepubliek moet de Russische sovjet republiek vernietigd worden. Daarmede meent het kapitaal de revolutie een zoo grooten slag toegebracht te hebben, dat de internationale beweging van het pro-

letariaat zal ineenzinken en de Bourgeoisie gebruik makende van die inzinking, het kapitalisme wel zal kunnen herstellen. De aanval op de radenrepublieken is dus een aanval op de proletarische beweging van alle landen.

Daarom is het de taak van de communisten om steeds te wijzen op de betekenis van de rol, die de Ententemachten thans vervullen, n.l. die van leiders en organisatoren van de reactionaire krachten tegen de proletarische revolutie.

Het proletariaat moet toonen de betekenis van deze aanvallen te doorzien.

Met alle mindelen moeten de arbeiders massa's den strijd aanbinden ter bescherming van de Russische sovjet-republiek.

A. K.

Het Congres van de Communistische Partij te Groningen

De vele onderwerpen die aan de orde zijn in dit te weinig keeren verschijnend orgaan en die noodzakelijk moeten behandeld worden, zijn oorzaak wij het congres communistisch partij niet in eens kunnen behandelen.

Wij zullen ook thans nog niet het laatste woord over de jaarvergadering van de C.P. kunnen schrijven.

We gaan er thans toe over, de aandacht te vestigen, op de uitingen van de redactie der Tribune, toen dit punt aan de orde was op de bijeenkomst van einde Juni te Groningen.

De afdeling Bussum kwam met een voorstel om een dertal personen te benoemen, voor het redigeeren van rubriek „Burocratie”.

Tot dit dertal volgens Bussum ook Gorter behooren.

Het spreekt vanzelf dat de bazen van de redactie der Tribune dit voorstel van de hand wezen.

Men moet de verhoudingen zooals ze geworden zijn in de C.P. niet kennen, om te geloven, dat zulk een voornemen van de zijde der Tribune redactie zou worden aanvaard. Het spreekt vanzelf dat Ravesteijn en Wijnkoop steeds de bazen moeten blijven. Zij noemen zich dan ook in de Tribune, in een polemiek met troelstra, „de door het proletariaat zelf aangewezen revolutionaire leiding”.

Wij heeft echter Wijnkoop, sprekende namens de redactie gezegd, omtrent dit voorstel van Bussum?

Wijnkoop zei o.m. Met Gorter kunnen wij niet samenwerken, want hij is een tegenstander der redactie.

Zoover is het al gekomen in de C.P. dat een Wijnkoop zoots kan zeggen op wat een congres heet, zouden te worden ontzet uit alle ambten van de partij.

Niets is misschien kenmerkender voor den toestand in de C.P. dan deze uitspraak van Wijnkoop. Het is volkomen waar wanneer men zegt, dat de lieftde blind maakt voor de gebreken, die het voorwerp van onze lieftde aankleven.

De lieftde voor de partij maakt tal van leden der C.P. totaal blind voor de gebreken die partij, voor de afwijkingen van de juiste taktiek, voor den moord op

de democratie van den kant der leiders.

Want nietwaar, dezelfde Wijnkoop die niet kan samenwerken met Gorter, werkt wel samen met... Kolthek. Wij vragen aan alle leden in de C.P. die nog niet geheel verdwaasd zijn, die nog geheel slaaf zijn van de leiders, of dit feit nog tot hen spreekt?

Of om het geen licht werpt op de ware taktiek des Wijnkoop en van Ravesteijn volgen?

Want deze Kolthek, ook „revolutionair” is voor de londs verdelging in dit tijdvak van het imperialisme.

Dit bespreken wij niet zonnant, maar zullen wij te wijzen. Zelfs de yronomste aanhangers van de Tribune-redactie zullen het moeten erkennen.

Douwes Dekker zegt telkens in zijn werken publiek als hij de kunde van lezen bezat. Welnu nu leden der C.P. kunt hij lezen!

Lees dan dit uit „Recht voor Allen” van 10 Aug. 1918.

„Dat men zich theoretisch stelt op het standpunt geen man en geen cent voor het militarisme of tegen elken oorlog, tegen elken vaderlands verdediging is betrekkelijk gemakkelijk en blinkt heel goed.

Namelijk aanvankelijk geen revolutionair het begrip „Vaderland”.

Als er al de kapitalistische verhoudingen het meeste achterlijke volk zijn wil door geweld wil opleggen aan het meest vooruitstrevende volk, en de revolutionairen lieden dit, dan staan ze proetisch de revolutie in den weg, als zij een reactionairder bezind uit hun land wezen, dan doen ze dat niet ter verdediging van het leger, ook reactionaire bewind of verbetering van zij reetie, doch ter verdediging van de grotere mogelijkheid om de revolutie te dienen en te bevorderen.

Heeft niet onze groote voorganger Kropotkine lang voor den oorlog de Franche revolutionairen aangereid die hun ziele tegen dat 3 jaren dienstplicht te stellen? Hij deed dat niet omdat hij een sociaal partij is, zooals zelfs lewajongens hem tegenwoordig roemen, maar omdat hij toen reeds inzag, dat het Duitche imperialisme zich gered maakte voor den sprong naar de wereldmacht in dueren. Het grootste gevaar was voor de sociale revolutie.

Wij gelooven dat dit stuk van Kolthek voor iedereen duidelijk is. Hij geeft dus in dit stuk een verdediging van de houding der Franche en Engelse arbeidersverbonden. Hij komt op voor de overwinning der vooruitstrevende Eurnie, zooals Wijnkoop en van Ravesteijn ook hebben gedaan en nog doen door de Entente in Amerika, de onderdrukkers van alle volken in en buiten Europa niet steeds principieel aan te vallen.

Gorter die dit wel n.l. stijden tegen Engeland en Amerika daarmee willen Wijnkoop en van Ravesteijn niet samenwerken.

Kolthek die eveneens voor de overwinning der vooruitstrevende groote mogendheden kwam, is zoo armzalig in de hartelief van Ravesteijn en Wijnkoop. Door deze leiders wordt duidelijk aangetoond wat de daden van Wijnkoop e.e. zijn. Deze daden spreken meer als den zoogenaamd revolutionaire praatjes en verhaaltjes over Rusland van de Tribune.

Wel Samenwerking met den contra revolutionair Kolthek in en buiten het parlement, afwijzing van samenwerking met den revolutionair Gorter, lid van de C.P.

Wanneer het Groninger congres een congres was geweest, het zou geweten hebben wat het te doen stond na de uitspraak van Wijnkoop.

Deze uitspraak naast die aangehaald in het eerste stuk

over het congres n.l. dat het de eer van Wijnkoop en de partij was niet op te komen tegen den vrede van Versailles, behooren in een verband te worden gezien.

Niet opkomen tegen den vrede van het Anglo-Amerikaansche kapitaal, de onderdrukker van heel de wereld samenwerking met den apostel van de overwinning van het vooruitstrevende Anglo-Amerikaansche kapitaal uitsluiting van alle partij werk van de partijgenooten in de C.P. die het wereld imperialisme aanvallen, dat is de ware onverschillige taktiek van Ravesteijn en zijn broeder Wijnkoop.

Iedereen in de C.P. die niet blind is door louter partijlieftde moet tegen deze taktiek van Wijnkoop, die verward ten zeerste opkomen.

Een partij als de C.P. die voortdurend te strijden tegen het imperialisme en tevens degenen die het wereldimperialisme aanvallen uitsluit, zooals blijkt uit de woorden van Wijnkoop tegen Gorter, op het congres te Groningen, zulk een partij is onverschillig is een leugen in zich zelf. Het is de schuld van de arbeiders, van de leden der C.P. dat de leiders dit van de vroegere S.D.P. hebben kunnen maken.

Dit is het redden waarvan reeds de „kommunistische partij in dit land kan herkennen, dat grondleggen van de taktiek tegen het wereldimperialisme, de wegwijzer van het interactionele proletariaat, Gorter, niet waardig wordt gekend, door hant Wijnkoop tot samenwerking. Leve de strijkers en kropies want zij spreken en schrijven geheel in den geest der bazen der C.P. Weg met Gorter! Leve Kolthek!

Leve den vrede van Versailles waarvan Wijnkoop zegt dat het zijn „leer” is dat hij er niet tegen opkomt.

Uit de Vakbeweging.

Het komt minder op het woord dan op de daad aan, alans moet men in de eerste plaats op de daad letten, om te kunnen beoordeelen of daad en woord met elkaar in overeenstemming zijn. Dat dit in de moderne vakbeweging niet zoo is, is voor ieder revolutionair duidelijk; maar dezelfde personen en groepen die een mond op zitten als een vischvrouw tegen de modernen, zijn zoo lief als een bakvisje tegen de onafhankelijken ook dan wanneer de onafhankelijken precies hetzelfde doen als de modernen. Het groote dekelz waaronder de onafhankelijken schuil gaan bij het doen van zuiver reformistische daden, is het veel misbruikten woord „revolutionair”. Een der leiders van de federatie van revolutionaire socialisten in Amsterdam tevens voorman der onafhankelijke vakbeschijnbaar alles doen met de daad wat in debatten en polemieken met de modernen.

En niet minder treffend is het schoone schouwspel wat de communisten ons bieden die wel verplicht zijn, maar niettemin verzuimen, kritiek te leveren, en steeds zeer eenzijdig de modernen alleen beoordeelen. Behalve wanneer de onafhankelijken de „re-

volutionaire” fractie in de wielen rijden, dus aan de . . . kamerleden in den weg staan.

We komen nu aan een nieuw chapter.

Het Bestuur van het P.A.S. te Amsterdam in combinatie met den A.B.B. met de Roomsche Katholieken, vraagt geld voor de ontwikkeling en ontspanning der arbeiders.

Wat steekt daarna in zal een communist vragen evenals een lid van de „sociaal-anarchisten”?

Dit geld vragen de onafhankelijken aan den gemeenteraad.

Natuurlijk omdat de zaken zooveel geld kosten. Zoo is het argument. Het ontwikkelings werk der arbeiders willen de onafhankelijken dus drijven mede met het geld van de bourgeoisie en met hulp van de „moorddemocraten” verkrijgen.

Dit staal van hardelen is typisch voor den geest die heerscht bij de leiding in een plaats als Amsterdam want we leven toch in een tijd van revolutie. In zulk een tijd baar geld te vragen aan het klassebestuur is minstens zeer zonderling.

Dit is onopzettelijk of niet een hoon op den naam onafhankelijk, het woord waarop men prat gaat bij die richting, want men maakt zich hier afhankelijk van den geldzak der bourgeoisie.

Want de voormannen van de onafhankelijke beseffen het vel, in beide gevallen toonen ze echter allerminst revolutionair te denken.

Want de ontwikkeling der arbeiders, hun opvoeding moet steeds het werk der arbeiders blijven en dus door hen betaald worden. Als de arbeiders dat niet willen, dan zijn ze nog niet tot de overtuiging gekomen van de noodzakelijkheid van dit allermodigste werk.

Dan moet men geduld hebben.

Want men houde wel in het oog, dat wat het P.A.S. vraagt, hierop neerkomt, dat ze toestemmen dat er een band wordt gelegd, een band van financieelen aard tusschen de cursussen der arbeiders en de centen der heerschende klasse, het stadsbestuur van Amsterdam.

De waarde van dit argument zullen velen die lid zijn van de federatie van revolutionaire socialistes of van de C.P. nog niet inzien of zeer gering aanslaan.

Want wat al dezen niet beseffen is dit: dat het ontwikkelingswerk der arbeiders niet een voorwerp van liefdadigheid bourgeoisie mag zijn. De volks voorstellingen, de vertooningen, de volks universiteit met zijn cursussen, zijn philanthropische instellingen evenals „Ons Huis” of Toynbee- werk liefdadigheid op geestelijk gebied ar-

menverzorging voor de ontwikkeling der arbeiders.

In deze lijn ligt ook de aanvraag om geld door het P. A. S. want het P. A. S. vraagt duiden voor geestelijke ontwikkeling. Ze heeft dus als moraal opgesteld: geld stinkt niet. Ze willen bewelddig worden.

Het heiligste der heiligen, het gebied waar op de arbeiders waarlijk, in de eerste plaats onafhankelijk moeten blijven, op het terrein van eigen opvoeding, eigen ontwikkeling, wordt snood, IN BEGINGSEL prijsgegeven voor een hand geld.

Dit wordt wel eens genoemd het verkoop- en van het eerst geboorterecht voor een bord luizenmeel.

Geen geld van de bourgeoisie, van de imperialistische overheid voor de ontwikkeling die gegeven wordt door de vakbeweging. Geen band van welbenaard ook tusschen deze twee.

Natuurlijk blijven we zelfstandig. We regelen zelf de P. A. S. de cursussen over de inhoud van die cursussen beslist niet de genie B. en W. maar wij.

Zoo ongeveer zal het P. A. S. redeneeren. Deze bewijsvoering slaat niet op de zaak waarop wij hier de aandacht vestigen.

De zaak is deze dat meer geld vraagt aan het klassebestuur van de hoofdstad voor de opvoeding, de geestelijke ontwikkeling, kortom voor de inwendige taak der arbeidsbeweging.

De opvoeding tot geestelijk zelfstandigheid, tot geestelijk leven, is het hoogste wat de arbeidsbeweging het proletariaat brengen kan.

Door de geestelijken zelfstandigheid in en met den strijd verkregen zal het proletariaat overwinnen.

Geen partij of beweging zal ooit de arbeiders nader kunnen brengen tot zijn algemeene ontvoogding indien zij deze taak niet vervult.

Deze zaak moet steeds in alle opzichten, het werk der arbeiders zelve zijn.

Iedere hulp van den klassestaat in stad of land moet streng worden vermeden.

De Volksuniversiteit, de subsidie uit de stadkas heeft tot de arbeiders geestelijk te ontmannen.

De bourgeoisie is veel te alleen, heeft te veel ervaring om dit te laten blijken zij weet hoe men tactisch de zaak moet aanpakken.

Van de imperialistische bourgeoisie geld te vragen voor de opvoeding door de beweging tot klasseinzicht, is niet alleen ongerijmd, maar geeft blijk dat men van het standpunt van den klassestrijd niet bijster veel snapt.

De A. B. B. de Roomsche Katholieken,

dat die van dit standpunt of niets snappen of tegenover dit standpunt staan, is voor menig revolutionair duidelijk.

Dat echter het P. A. S. de plaatselijke centrale van de onafhankelijke vakbeweging te Amsterdam dit ook niet inziet, op een van de voornaamste punten, komt nu duidelijk uit.

Een voorloopige Balans der jongste Stakingen.

De maand Augustus gaf ons twee stakingen te zien, (die der Sigarenmakers en Typografen) die door hun karakter een bespreking op deze plaats noodzakelijk maken.

Ten eerste wenschen wij er hierop te wijzen, dat de meerderheid der gestaakt hebbende arbeiders modern is georganiseerd en niettemin SPONTAAN staakten, alzo een doorbraak leverende der heerschende tactiek, met voor de Sigarenmakers moreelen steun van het betrokken H. B. en bij de Typografen zoowaar behalve moreelen ook financiële steun. Vanwaar die veranderde houding bij de leden en leiders? Want er dient hier op gewezen dat de leden der beide modernen bonden, nog niet lang geleden, voor den strijd tegen de patroons onaandoenlijk leken. Voor wat de leden betreft: de steeds stijgende kosten van het levensonderhoud waarbij de inkomsten VER achterbleven EN het verdwijnen geloof dat langs den weg der onderhandelingen de patroons er toe te brengen waren belangrijke verbetering toe te staan, hebben tot deze doorbraak geleid. Wat de leiding van den Sigarenmakersbond aangaat kan worden aangenomen dat ALLEEN angst voor ledenverlies aan de Syndicalisten hen tot de speien van den tol dien zij te zien gaven heeft genoopt. Voor de leiding van den Typografenbond meenen wij dat hunne houding op de volgende overwegingen berust.

Een uitsluiting kunnen de patroons in dit bedrijf niet ten uitvoer brengen en hoe houdt men een verder voortschrijden der stakingen tegen.

Eenvoudig door het geschil aan arbitrage te onderwerpen waarvan men als resultaat verwachten behoud van het schitterend collectief contract, met enkel een verbetering op het stuk van het loon. De conclusie die wij uit deze afgelopen stakingen

trekken is: dat geen enkele arbeiders groep zich er meet toe mag brengen, collectief arbeids overeenkomsten te sluiten, waarin ook maar voor een oogenblik wordt afgezien van het recht om te staken en wel op grond van het feit dat de nog steeds voortdurende stijging der kosten van het levensonderhoud dit gebiedend noodzakelijk maken.

Behalve de beide stakingen die wij reeds bespreken, eischt ook de staking der Gem. werklieden op Dinsdag 26 Augustus l.l. te Amsterdam onze aandacht en wel in de eerste plaats om het feit dat de staking zelf, die niet mogelijk geacht werd. Eenerzijds omdat men in de stakingswetten van 1903 een middel er tegen meende te bezitten, terwijl anderzijds de N. Rout. Courant hierin de de hoop uitsprekende van de gansche bezitterde klasse erop rekende dat moderne en christelijke organisaties de staking zouden weten te verhindere, welke dit ook wel hadden gewild doch niet hebben gekund. Dus staakten, ondanks stakingswetten en moderne en christelijke leiders, de Gem. werklieden onzer hoofdstad, om niet meer alleen vertrouwend op onderhandelingen en beloften, door eigen actief optreden het onwillige gemeentebesturen van Amsterdam te dwingen hunne sobere eischen in te willigen. In hoeverre zij daarin geslaagd zijn zullen de komende raadsdebatten, over de voordracht van B. en W. van Amsterdam bewijzen. Wat we nu echter reeds willen vaststellen is het feit dat de stakingswetten van 1903 zijn verbroken verder hopen dat andere groepen welke onder deze wetten leven er door hun actie in zullen slagen deze wetten geheel op te ruimen want VERZOEKEN aan de heerschende klasse tot opheffing, blijven onverhoord. Neen, erger nog! Zij zal probeeren door wettige verbinding van het collectief arbeidscontract de stroom van stakingen die zij vreest dat in dit land komen gaan tegen te houden. De algemeene conclusie die we uit den afloop van de hier behandelde stakingen nu reeds trekken is: dat de positie van de arbeiders ondanks alle verkregen resultaten op het gebied van den directe vakstrijd ellendig blijven zal en hen zal noodzaken om den strijd der vakbeweging te richten op het algemeen doel der revolutionaire arbeidsbeweging: het vestigen van het socialisme door het veroveren van de macht.

E. K.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Kommunistische Politiek

Redactieadres: B. LUTERAAN
Oostenburgermiddenstraat 59, A'dam

1e Jaargang No. 3
October 1919

Dit blad verschijnt eens per maand.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 0.50
per half jaar. Advertentiën f 0.15 per regel.
Administratie: Lijnbaansgracht 297, A'dam

Mededeeling.

Tot onze spijt waren in het tweede nummer van ons blad eenige artikelen ergerlijk verminkt. Dit was niet de schuld van de redactie.

Om onze lezers tegemoet te komen, zenden wij hen gaarne een derde proefnummer. Wij hopen dat alien die dit blad hebben ontvangen en zich nog niet hebben geabonneerd, dit als nog zullen doen. Wij rekenen er op, dat honderden in den lande gevolg zullen geven aan dezen oproep.

Marx schreef dat de emancipatie der arbeiders, het werk der arbeiders zelve moest zijn. Marx zei, dat hij alleen vertrouwd op de intellectuele en moreele ontwikkeling, die in den loop van den strijd door de arbeiders wordt verworven. Van deze waarheden zijn de uitgevers van dit blad diep doordrongen. Daarom hebben zij den strijd tegen het opportunisme in de binnen en buitenlandsche politiek van de geheele arbeidersbeweging in Nederland, met geestdrift aanvaard.

Tegen de verkeerde leiding, tegen Troelstra, tegen Ravesteijn, ongeacht de kleine verschillen die bestaan tusschen S. D. A. P., S. P. en C. P. Allen die den strijd willen tegen het wereld-imperialisme, kunnen dien slechts voeren door den strijd aan te binden tegen elk opportunisme.

Stuur geld als steun aan de Adm. van ons blad „De Roode Vaan“.

Abonneert U op dit blad, en zorg voor nieuwe lezers. De arbeiders die dit blad uitgeven vertrouwen dat iedereen zijn plicht zal doen. Leve de wereldrevolutie van het proletariaat. Leve de Russische Radenrepubliek!

De Vrede van Versailles, de Tribune redacteurs en de Bolschewiki.

Gedurende den oorlog is door de leden der S. D. P. die in verzet kwamen tegen de verkeerde leiding, meermalen betoogd, dat Wijnkoop en van Ravesteijn niet het standpunt innamen der Bolschewiki. Dit betref geen ongeschikte punten, maar juist het hoofdpunt, n.l. de houding tegenover de beide imperialismen. Iedereen die personen en toestanden kent in de C. P., weet, dat er enkele personen zijn, die niet meer optomen tegen de verkeerde leiding, omdat de Tribune-redactie van zelf, op eigen houtje, tot verandering van houding moest komen, na de nederlaag der Centrale Mogendheden.

Deze afvalligen hebben groot ongelijk, niet door onze schuld, maar door de schuld van onze tegenstanders, de Tribune-redacteurs.

Vroeger werd de scherpe afwijking duidelijk door de feiten. Toen de Bolschewiki aan de regering kwamen, hebben zij een oproep in de wereld gezonden, gericht tot alle proletariaten! De zin ervan was deze: Wapenstilstand op alle fronten, onderhandelingen tusschen volken en regeringen over den directen vrede.

Aan dien oproep gaf het toenmalige Partijbestuur en de Tribune-redactie geen gevolg. Een voorstel in de grootste afdeling der Partij, n.l. Amsterdam, van een der onzen afkomstig, om wel gevolg te geven aan dien oproep; werd verworpen, na bestrijding door Wijnkoop.

Maar daarbij bleef het zooals gewoonlijk, niet.

In de Tribune van 30 November 1917, werd de vrede des pogingen der Bolschewiki met nadruk bestreden!!

Het schoone van deze zaak is, dat Wijnkoop thans in redevoeringen het doet voorkomen, dat hij voor den vrede met Duitsland was. Om deze onbeschaamdheid juist te kunnen waardeeren, citeeren wij uit het bovengenoemd nummer van de Tribune. „Inplaats dat de goede raadgevingen, dat Rusland, onverschillig op welken grondslag, vrede zou moeten sluiten, eest spoedigen algemeenen vrede bevorderen, bestreken zij in wekelijkheid niet slechts een versterking van het Deutsche imperialisme en van zijne satelliet Oostenrijk door aanhechting van Polen, Koerland en Lijfand, maar ook het dooden van Poolsche en Lettische proletarijers voor den Duitschen machtsbonger... Zulk een „Vrede“ zou een veel erger verraad van de zaak van het proletariaat zijn dan zelfs de Scheidemann's in hun ergsten tijd hebben gepleegd.

Deze aanhalingen zijn dunkt ons duidelijk. Lenin e.s. zouden worden verraders erger dan de Scheidemann's-bende, indien zij vrede sloten met de centralen.

Hoe anders staan thans de Tribune-redacteurs tegenover den Vrede van Versailles, den Vrede van het Anglo-Amerikaansche wereld kapitaal. Een vrede veel erger dan van Brest Litovsk.

In de openingsrede op het 10e Jaarcongres der C. P. van Juni 1919 heet het over den vrede van Versailles.

„Wij doen niet mede aan het geschreeuw dat nu opgaat over den vrede. Dat is onze eer.“

Hoe lief is deze houding van Wijnkoop en zijn adviseur v. Ravesteijn, vergeleken met die tegenover den vrede van Brest Litovsk.

Wat een verschil ook nietwaar, in Brest Litovsk werd ten slotte den vrede opgelegd door het Deutsche imperialisme en dat is natuurlijk volgens de „revolutionairen“ merk van Ravesteijn niet goed, maar de vrede van Versailles door het Engelsch-Amerikaansch imperialisme opgelegd is wel goed.

Aan „het geschreeuw“ over zulk een vrede doen v. Ravesteijn en Wijnkoop niet mee. Dat verklaren zij dan als: „onze eer“.

Om geheel in het jargon van de Tribune-redactie te blijven, wij komen wel op tegen den vrede van Versailles omdat hij voort tot den tweeden, veel gewelddiger oorlog; dat is onze eer en tevens die van de Bolschewiki.

Men weet, zoo men het niet weet, men zie het verslag van het congres, dat Wijnkoop voor zijn standpunt ten aanzien van den vrede van Versailles, zich beriep op een lid der onafhankelijke sociaal democratische partij in Duitsland. Deze heer ried Wijnkoop aan, vooral niet mee te doen met „het geschreeuw“. Op dit punt vond de onafhankelijke warme instemming bij Wijnkoop.

Hoe dachten de Bolschewiki over den vrede van Versailles? Over de houding der onafhankelijken in Duitsland ten aanzien van den vrede der geallieerden?

De „Prawda“, het orgaan der Bolschewiki schreef:

„Het is moeilijk te gelooven dat het mogelijk is, tot zulk een laffe diensteigtheid tegenover de bourgeoisie te komen. Zelfs Scheidemann, zelfs de deutsche bourgeois dreigen, den vrede van Versailles niet te teekenen. Kautsky daarenegen verklaart met een lakeienlach, het eerst het doodvonnis der deutsche arbeidersklasse te willen onderteekenen, slechts om Duitsland voor het kommunisme te behoeden. Met geestdrift voelt hij zich gedrongen om de rijlaarzen der Fransche generaals te likken, ofschoon deze laarzen bevlakt zijn met het bloed der arbeidersklasse.“

De wereld heeft nimmer een laffer verraad aan de zaak van het proletariaat en de menscheit aanschouwd. En „De Vrijheid“, het noodorgaan der onafhankelijken in Duitsland, drukt in hare kolommen deze bekenntenis van een Judas af. De arbeiders die voor een deel nog de onafhankelijken volgen, zullen hen thans in de steek laten, wanneer hunne leiders hen willen bewegen tot zulk een zelfmoord. Maanden lang hebben de Scheidemanns en de onafhankelijken Duitsland „gered“ van het kommunisme, doordat zij de arbeiders de hoop op den vrede voortoverden. De strik die Versailles aan de arbeiders om den hals wil doen, zal hun de oogen openen omtrent dit schandelijk bedrog. Wat geven echter Kautsky en zijn vrienden erom? Zij roepen de arbeiders toe: steekt uw hals in den strik! Anders komt er revolutie! Het zal echter anders uitkomen. Het Deutsche proletariaat zal voor Kautsky een ouden strik vinden. Hij heeft hem ten volle verdiend.

Zoo de aanhalingen uit „De Prawda“.

Hieruit blijkt afdoende hoe de Bolschewiki denken over den vrede van Versailles. Tevens welke meening zij toegedaan waren omtrent de onafhankelijken, die Wijnkoop gratis advies gaven om geen „geschreeuw“ aan te heffen tegen den Anglo-Amerikaanschen vrede.

Het beeld wat „De Prawda“ teekent van Kautsky is treffend. Wat te zeggen van de leiders Wijnkoop en v. Ravesteijn die ten aanzien van den vrede van Versailles, hetzelfde standpunt innemen als Kautsky?

Hiermede staat dus onwrikbaar vast, dat de meergenoemde leiders der C. P., omtrent dit belangrijke punt van de wereldpolitiek op een geheel ander standpunt staan als de Bolschewiki, als Gorter en dit orgaan voor het kommunisme.

Daarom moet elk lid der C. P. strijden tegen deze leiders en ons met alle macht steunen in dien strijd, voor de Bolschewistische wereldpolitiek.

Arbeiders ken uw zaak.